

1906-04-30

AFSENDER

Jens Ferdinand Willumsen

MODTAGER

Johan Rohde

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Afsendersted:

København (Danmark)

Omtalte personer:

Pietro Krohn

Arkivplacering:

Tilg. 392, Håndskriftsamlingen, Det

Kgl. Bibliotek.

DOKUMENTINDHOLD

Willumsen ophæver sit venskab med Rohde, da han mener, at de to er vokset fra hinanden. Willumsen føler sig desuden misforstået af Rohde, og han forsikrer ham om, og at han aldrig har talt ondt om ham. I overensstemmelse med opbruddet ønsker Willumsen at konferere med et andet komitémedlem mht. et mindesmærke for Krohn.

TRANSSKRIFTION

Nyvej 17₂. 30 April 1906.

Kære Rohde.

Blot et Par Ord, skrevne uden Ophidselse, som Afslutning paa denne meget sørgelige Afære.

Aldrig har jeg talt ondt om Dem bag Deres Ryg; Jeg forstaar ikke at saa gammel som De dog nu er, ikke er kommen bort fra at lytte til Sladder, De ved dog godt at blot ved en lille Betoning kan et Udsagn faa den modsatte Betydning af hvad der oprindeligt har været ment dermed. Det maa være en Uven af mig der har sagt det, og hvorfor tro paa hvad Uvenner siger? Ligeledes er det mig ubevidst at jeg har opført mig upassende ved mit første Besøg hos. Jeg erindrer godt alt hvad jeg følte og sagde.

Forklaringen paa alt er den, at De ser usympatisk paa mig. De vilde ellers ikke lytte til Sladder, som Verden er fuld af, og De vilde ellers ikke være stødt over min Opførsel eller være bleven forarget over mine Ord "Ingenting kan man herhjemme (Det var ikke Dem jeg mente), og dog sidder man lunt og godt inden Døre osv." Havde De set med venlige Øjne paa mig, havde De sikkert været medfølelende, tænkt at det var en hjemløs Sjæl der stod for Dem,

En som trængte til selv at have et ligesaa smukt og hyggeligt Hjem som De selv har, noget som er ham negtet trods sit store Arbejde og stadige Flid.

-

Vi er vokset fra hinanden! I Følge den evige Forskydningens Lov, som er Livets Princip. Lad os, uden

Bitterhed, tage det som en Ting der ikke kan være anderledes.

Derfor foreslaar jeg, at vi hæver dette saakaldte Venskab. Saa behøver De heller ikke mere at føle det som en Forpligtelse, De har, at forsvare mine Produkter overfor Uforstaaende og udsætte Dem for at kompromittere Dem. Hvor er den unge Rohde bleven af, ham Forkæmperen, ham fra Kvisten i Nyhavn, der viste os yngre de sidste Fremskridt paa Verdens Kunstens Omraade, ham Søgeren, Opflammeren? Han er bleven gammel nu!

Vi kan jo godt i Fremtiden, naar Forholdene, i hvilke vi begge færdes saa tæt op ad hinanden, fører os i Nærheden ad hinanden, behandle hinanden med den Høflighed, som et tidlige Venskab forpligter, hilse hinanden paa Gaden e.c.t. Men lad os blot ikke kalde os Venner.

I Overenstemmelse hermed vil det vel være rigtigt, at Komitéen for Krohn Epitafiet udvælger en anden Mand, som jeg kan konferere med, der bliver jo en Del Smaating at tale om. Der maa ogsaa formes en Kontrakt.

Nu haaber jeg, nu da De har læst dette Brev at De forstaar mig og indser at dette er den eneste Maade jeg kan handle paa.

Der er kommen Fremmede ind mellem os, jeg ved ikke hvem, der har opnaaet at forstyrre vort tidlige saa gode Forhold.

Maaske, engang i Fremtiden, kan vi optage den venskabelige Forbindelse som nu er afbrudt. Ingen kan jo se derind.

Jeg haaber paa, at De engang vil faa Øjnene op for at jeg ikke har handlet slet imod Dem.

Indtil videre ønsker jeg at De og Deres Familie maa leve vel og føle sig lykkelige.

Deres

J.F. Willumsen.

Nyvej 172.

30 april 1906. 3

Kære Rohde.

Blot et Par Ord, skrevne uden Ophidselse
som Afslutning paa denne meget sørge-
lige Aføre.

Aldrig har jeg talt ondt om Dem bag
Deres Ryg; Jeg forstaar ikke at saa
gammel som De dog nu er, ikke en
kommen bort fra at lytte til Sladder,
De ved dog godt at blot ved en lille
Betoning kan et Udsagn faa den
modsatte Betydning af hvad der oprin-
delig har været ment dermed. Det maa
være en Uven af mig der har sagt det,
og hvorfor tro paa hvad Uvennen siger?

Ligeledes er det mig ubevidst at jeg
har opført mig upassende ved mit
første Besøg hos. Jeg erinder godt alt
hvad jeg følte og sagde.

Forklaringen paa alt er den, at De
ser usympatisk paa mig. De vilde

ellers ikke lytte til Sladder, som
Verden er fuld af, og De vilde
ellers ikke være stødt over min
Opførsel eller være bleven forarget
over mine Ord. "Ingenting kan man
herhjemme (det var ikke Dem jeg mente),
og dog sidder man lunt og godt indem
døre osv." Havde De set med
venlige Øjne paa mig, havde De sik-
kert været medfølelse, tænkt at det
var en hjemløs Sjæl der stod for Dem,
En som trængte til selv at have et
lige saa smukt og hyggeligt Hjem
som De selv har, noget som er ham
negtet trods sit store Arbejde og
stadige Flid.

Vi er vokset fra hinanden! I Følge
den evige Forskydningens Lov, som
er Livets Princip. Lad os, uden

Bitterhed, tage det som en Ting der ikke kan være anderledes.

Derfor foreslaar jeg, at vi ophæver dette saakaldte Venskab. Saa behøver De heller ikke mere at føle det som en Forpligtelse, De har, at forsvare mine Produkter overfor Uforstaaende og udsætte Dem for at kompromitere Dem.

Hvor er den unge Røde bleven af, ham Forkæmperen, ham fra Kvisten i Nyhavn, der viste os yngre de sidste Fremokriidt paa Verdens Kunstens Omnaade, ham Søgeren, Opflammeren? Han er bleven gammel nu!

Vi kan jo godt i Fremtiden, naar Forholdene, først i hvilke vi begge fandt saa tæt op ad hinanden, fører os i Nærheden ad hinanden, behandle hinanden med den Höflighed, som et tidlige Venskab forpligter, hilse hinanden paa Gaden e. t. Men lad os blot ikke kalde os Venner.

I Overensstemmelse hermed vil det vel være
rigtigt, at Komiteen for Krohn Epitafiet
udvælger en anden Mand, som jeg kan kon-
ferere med, der bliver jo en Del Småting
at tale om, Der maa ~~vel~~ ogsaa formes
en Kontrakt.

Nu haaber jeg, nu da De har læst dette
Brev at De forstaar mig og indser at dette
er den eneste Maade jeg kan handle paa.

Der er kommen Fremmede ind mellem os,
jeg ved ikke hvem, der har opnaaet at forstyrre
vores tidlige saa gode Forhold.

Maeske, engang i Fremtiden, kan vi
optage den venskabelige Forbindelse som
nu er afbrudt. Ingen kan jo ser derind.

Jeg haaber paa, at De engang vil
faa Gjæne op for at jeg ikke har hand-
let slet i mod Dem.

Indtil videre ønsker jeg at De og Deres
Familie maa leve vel og føle sig lykkelige.

Deres

J. F. Willumsen.